

Comença l'Operació Marbella de Jesús Gil als Països Catalans

¡Heil GIL!

Cantonalistes, falangistes, trànsfugues del PP i fins i tot del PSOE són el material polític amb què l'alcalde de Marbella, Jesús Gil y Gil, pretén organitzar-se entre nosaltres. Les seues idees són l'emblema de la reacció: croada espanyolista, mort al socialisme i fora les autonomies no històriques.

Encara que l'eufòria dels seus promotors s'escampa pertot arreu impregnada per la bona marxa del partit, les noves seues obertes i els milers d'afiliats que fan cua per aconseguir-ne carnet, la crua veritat és que a l'altíssima Torre de València, número 2 i 4 de la madrilenya avinguda O'Donell, a l'oficina central de reclutament del GIL, una amable i eixuta secretària telefònica confirma ingènuament el vertader abast de tot aquest rebombori polític: "Fins ara, tot el que tenim es troba aquí només, a Madrid, i a Marbella". Cap seu, doncs, a Barcelona, Palma o València. De moment.

L'associació política de Gil s'anuncia repetidament als rotatius del règim, tant a l'esportiu madrileny *Marca* com al rotatiu espanyol *El País*: "Necessitem dos-cents executius per a la implantació del partit en tot Espanya, abstingueu-vos-hi polítics en actiu o *cremats*", al costat d'un mòdul publicitari que reclama inversions a Marbella, "on no cobrem comissions". Tot per la mateixa tarifa. **Armando Robles**, cap de premsa del GIL, ven il·lusions i assegura que, des que insertaren aquesta falca, ja han rebut prop de 13.000 sol·licituds de tot l'estat. "La majoria arribades des de Catalunya i Madrid, encara que també del País Basc i Galícia". Aquestes persones no conformen "cap franja electoral en especial". Gil els ofereix fins 500.000 pessetes mensuals de sou.

EL CAS DEL FALANGISTA

Organitzar el GIL costa més del que en

Gil y Gil vol implantar el seu GIL als Països Catalans.

ARXIU

principi semblava. Una enfeinada centralita telefònica, 1.500 milions de pessetes en joc per a promoure-la i cinc milions de vídeos preparats per a entrar en cada casa, no superaran allò que no determinen les enquestes o alguna intel·ligent jugada política. Com la recent prospecció de Sigma Dos per a *El Mundo* que arribava a projectar per al *gilisme* una intenció de vot del 1,4 per cent. Més que el PNB d'Euskadi, Unió Valenciana o el Partit Andalucista.

El problema és, però, la qualitat i trajectòria pràctica dels possibles candidats. "En algunes ciutats petites han aparegut

persones que, pel seu compte, s'han llançat a l'aventura de propagar el GIL", anota Armando Robles. "A nosaltres ens convé, perquè ens interessa fer molt de soroll, que es parle de nosaltres. Ara -avisa-, serem escrupulosos amb el seu passat polític abans de donar qualsevol pas. Garbellarem acuradament tota aquesta gent". Robles té encara present l'"assumepte del falangista" de València. Va ser la primera errada pre-electoral del GIL.

José María García Jover, un veí de Montcada, l'Horta, propietari d'un taller de llanterneria (i agressiu anticatalanista) va aparèixer públicament com a president valencià del GIL. Però la talla política del personatge va ser descoberta immediatament i el GIL es va veure obligat a desautoritzar-lo fulminantment. Les seues idees polítiques es van expressar amb nitidesa en les eleccions generals d'octubre de 1989 al Congrés de Diputats. José María García Jover ocupava el dotzè lloc de la residual candidatura de Falange Espanola de

las JONS per la circumscripció electoral de València, llista encapçalada per **Enrique Vilanova Campos**.

García Jover va comunicar a *Diario 16* que el GIL comptava amb prop de 20.000 simpatitzants només a la província de València. Alhora que va anunciar un desplegament sense límits del GIL en un acte a la Plaça de Bous de la capital i que ell era l'encarregat de confeccionar les futures llistes de Jesús Gil. Encara que a Marbella el partit li havia donat carta blanca per actuar, el GIL li nega ara el pa i la sal: "Aquest home va arrogar-se la representa-

Barbàrie i civilització. Ni Olarra ni Ruíz Mateos

La idea principal del GIL és ben senzilla, segons Sampietro: "Lluitar amb totes les nostres forces contra el PSOE fonamentalment a la meitat sud d'Espanya, on ho controlen tot. Per això hauran de disputar-se el mateix electorat que segueix les soflames de **Luis Olarra** i les pallassades de **Ruíz-Mateos**, a més del vot *popular*. No obstant això, Sampietro descarta per aquesta croada tota aliança amb l'empresa vitivinícola de La Rioja, l'ex-militant del PP, Olarra, i amb l'ex-rei de l'imperi de l'abella Rumasa, José María Ruíz Mateos: "d'unitat res de res. Estan massa identificats amb l'extrema dreta. Mateos va ser injustament espoliat, però el poble espanyol ja li ha premiat amb una acta d'eurodiputat".

Com tot fenomen polític *movimentista*, de cabdill, la mateixa estructura amorfa del GIL barreja carn i ossos. Pensaments polítics altament civilitzats i rigorosos s'encolen amb temptacions soterrades per la seua escassa força a les urnes, opcions receloses al diàleg, bàrbars. Així, mentre que a l'Alacantí i l'Alt Vinalopó el GIL ja tracta d'organitzar-se amb el raquític cantonalisme alacantinista, sempre captivat per consignes madrilenyes, *nacionals*, el dirigent *gilista* Antonio Sampietro expressa a EL TEMPS d'altres opinions ben distintes. Idees tradicionalment injurioses, difamatòries, pels seus possibles aliats. Especialment per a l'*Stalin* d'Unió Valenciana, l'inquisidor **Vicent González Lizondo**.

Pensa Sampietro que "és necessari fomentar els contactes entre València i Barcelona. Els valencians semblen veïns de segona classe, però tot parteix d'una predisposició errònia dels dos pobles. Ens fa falta acostar-nos molt més, parlar". I s'hi entusiasma: "Gastem el mateix idioma, som mediterranis, respirem el mateix aire. Si estiguéssim units, altre gall ens cantaria". No obstant això, un fantasma reaccionari recorre el GIL. Per aquest grup l'actual mapa de l'estat espanyol pluriregional és excessiu, per tant, "cal reduir i eliminar gairebé totes les autonomies, totes les comunitats autònomes. Només reconeixèrem i respectaríem les històriques, és a dir, el País Basc i Catalunya, però no les altres, representen una despesa pública extraordinària per a la nació. Començaríem per anul·lar les delegacions de les generalitats a les províncies, omplertes amb gent adicta al partit". El 23-F intentava el mateix.

I.B.

ció del GIL, però no tenim res a València, absolutament res. Encara que ens trobem en negociacions amb alguns empresaris, entre els quals tenim molts entusiastes".

EL BLUF DE BARCELONA

Amb 50 anys, regidor d'Urbanisme al reducte municipal de Gil y Gil i també empresari de la construcció, el català **Antonio Sampietro** és accionista d'una petita empresa dedicada als moviments de terres que actua al polígon industrial de San Pedro de Alcántara (Marbella), i el secretari general del GIL. Sampietro s'ha autoelegit per "a canviar els destins d'Espanya". Moderadament apassionat, amb una dissertació serena, és la imatge de l'executiu políticament equilibrat que el GIL necessita per promoure el seu indeterminat producte. Un malabarista perfecte. Així, opina que, amb la seua crisi oberta, Unió Valenciana no seria cap competència, "fins i tot podríem arribar a un enteniment", mentre confirma que al sud valencià el GIL manté converses amb partits de tall cantonalista ubicats a "Villena i a Alacant capital".

Però Sampietro no recorda exactament si han parlat amb la recentment estrenada Unidad Alicantina o amb la Unión Democrática Alicantina, Unida. Tant en dona. Totes dues formacions s'agrupen al petit conglomerat segregacionista Alicanton, partidari d'una autonomia uniprovincial, obsessionats pel català i l'"imperialisme de València", que "ha convertit Alacant en una ciutat trencada i rebaixada".

Respecte a Villena i a l'Alt Vinalopó, el GIL reparteix els tractes entre un grapat de regidors i polítics trànsfuges. Uns procedents del PP, com l'ex-president local **Antonio Hernández Hernández**, enemic públic del president provincial conservador **Eduardo Zaplana**; o el líder de l'Aggrupación Independiente de Villena, **Primitivo Gil**, president de la Junta Central de Moros i Cristians. També amb membres de la paleolítica Unión Provincial Alicantina, UPRA, reduïda formació d'exmilitans d'Unió Valenciana i del franquisme, com l'ex-cap del sindicalisme vertical, **Antonio Martínez Serrano**, o l'ultra local **Antonio García Agredas**, tots dos ex-falangistes. "De moment ens dediquem a transmetre la nostra ideologia", explica Sampietro.

El bluf és part del muntatge. La darrera escena ha estat implicar-hi el vice-president del F. C. Barcelona, **Nicolau Casaus**. Armando Robles ho comentava així per primera vegada a aquest setmanari: "Va haver-hi una primera presa de contacte

amb Casaus, però sense cap acord oficial, encara que va estar molt receptiu a la nostra fórmula empresarial. Podria ser, fins i tot, cap de llista per Barcelona". Però Sampietro lleva llenya al foc i assegura que només son amics. Tanmateix, ja han llançat la pedra a l'aigua i a Casaus no li ha fet cap gràcia. Ell mateix ho desmenteix "Diuen que jo sóc el seu candidat a Barcelona. Però no m'han ofert mai integrar-m'hi. A més, jo no ho faria, no penso de cap manera dedicar-me a la política, la meua vida és el Barça".

Tampoc existeix a Barcelona l'anunciada seu al Consell de Cent xamfrà del Passeig de Gràcia. "Però prompte tindrem un local cèntric que ens presta desinteressadament, sense lloguer ni res, un entusiasta de Jesús Gil que passa l'estiu a Marbella". La suposada oficina barcelonina de l'*Operació Marbella* es trobaria a la Gran Via de les Corts Catalanes, en un número que la formació encara manté en secret.

LA CONQUISTA DE L'ESTAT

Resta pràcticament descartat que el president de l'Atlètic encapçale la llista GIL per Barcelona. La seua candidatura irritaria els ànims dels catalans, però també dels madrilenys. La campanya, ben espanyolista i conservadora, oferiria a Catalunya la imatge d'un provocador i a la Comunitat de Madrid la d'un desertor, incapaç de combatre electoralment al seu feu polític-esportiu. "És lògic que Jesús Gil siga primer candidat per Madrid", assegura el portaveu del partit per a la premsa. "Per aspirar a la presidència del Govern, per a conquistar l'estat, s'ha de presentar per Madrid", confirma. "Conquistar l'estat", la vella aspiració del màrtir falangista Ramiro Ledesma Ramos.

No obstant, la proposta més populista i fàcil és que, la candidatura del GIL per Barcelona, la inaugure el secretari general del GIL, el català Antonio Sampietro, mà detra de Jesús Gil a l'Ajuntament de Marbella. "Mantenim converses i relacions amb alcaldes i regidors de diverses comarques catalanes que van pertànyer a CiU, observa Sampietro. Al País Basc les relacions, assegura, les duem a cap amb exmilitants del Partit Nacionalista Basc. Allà o a Catalunya no hi ha una tradició política seriosa fora del PNB i CiU. Són regions d'una història cent per cent nacionalista i tradicional". Material de primera, si en fem cas.

Una de les ocupacions pre-electorals més urgents del GIL és evitar ser sinònims polítics de l'Atlètic de Madrid. Trencar la

Ajuntament de Marbella, un exemple de la política de Gil y Gil.

PRATS I CAMPS

“Demagògia i populisme per a qualsevol paladar”

Igual que el cordovès Don **Alejandro Lerroux García**, l'emperador del *Paral·lel*, el tèrbol diputat ultraespanyol econòmicament aficionat al règim i al periodisme, Jesús Gil y Gil opera amb el programa de l'eclecticisme electoral, la conveniència tàctica i el pragmatisme històric. Patronal dels negocis ràpids, empresaris en guerrilla fiscal, lumpenproletariat impacient, desencantats, abstencionistes i uns quants polítics en naufragi són les seues bases. Explosiu combinat a què cal afegir uns pocs rics i famosos en formol, censats a la localitat andalusa de Marbella.

Crispat, irat, violent, oralment difamador, ex-director d'*El País*, Lerroux va penetrar hàbilment al bíceps de l'exèrcit espanyol i va enganyar amb un farcell de promeses miserables una desnudrida classe obrera de Barcelona, Bilbao o Madrid. Amb l'ajuda dels *Jóvenes Bárbaros* i la mateixa metralla política de Gil y Gil, la demagògia. No és opinió de periodista, és la fórmula *solidària*, cafè per a tots, del GIL. Segons Antonio Sampietro, secretari “nacional”: “pel matí som comunistes radicals, per la vesprada socialistes i per la nit gent de dreta”. Un discurs que fa pavor. Recordem Xile.

Lerroux, l'amo republicà de la reacció anticatalana espanyolista i cervell de la piromania popular antieclesiàstica, va acabar als braços de Franco. Gil pot acabar al Parlament. Recordem Fujimori.

I. B.

com l'home balear de Jesús Gil y Gil.

FÚRIA ESPANYOLA

La darrera setmana de setembre el GIL va celebrar a Marbella una reunió de treball amb alguns partits “independents” d'Andalusia. Arran d'aquest encontre va sorgir la Federació de Partidos Independientes de Málaga, FPIM, que presentarà la candidatura electoral de Jesús Gil a les pròximes legislatives. Encara que Gil assegurava l'assistència d'unes cinc mil persones, ni el pagament de l'allotjament ni de les despeses del dinar i de les copes van aconseguir que els presents a la Convenció sumaren uns dos mil invitats. Tots delegats, és clar. Jesús Gil va eixir de l'acte fet una fúria. La Federació malaguenya és un conglomerat xovinista d'extrapartits, però també d'ex-militants del PP i del PSOE, com l'ex-alcalde socialista de l'important municipi malageny d'Alhaurín de la Torre.

Cantonalisme segregacionista, falangisme reciclat, oportunisme esportiu, anticatalanisme... tot serveix per al GIL. “El GIL busca partits menys o més microscòpics, localistes o curiosos per tal d'atraure's primera matèria electoral, gent de brotxa, interventors. No els importa res més”, comenta el senador Andrés Cuevas, també de Marbella i membre del Grup Mixt d'Esquerra Unida-Convocatoria por Andalucía. “El fet que Jesús Gil encapçale partits d'un pes polític insignificant és part de la trama orgànica del seu discurs neofeixista. I està recollint tot tipus de faramalla”.

A Marbella Jesús Gil ha dilapidat més de 1.500 milions de pessetes que va traspasar-li l'anterior corporació socialista i ha augmentat els impostos en un 3.000 per cent. Gil promet seguretat i ordre públic, però des que ell domina el municipi l'enfrontament amb la Policia Local ha estat imparable. Més de cent denúncies s'han cursat ja contra aquest cos pretorià del consistori. Fins i tot amb la mateixa Policia Nacional i la Guàrdia Civil. Un dels cants preferits en l'entrenament dels joves policies municipals captats per la nova vila turística és aquest crit sexual, tan masculí: “*Tengo Marbella entre los huevos*”. Amb música de la *Jaqueta Metàlica*.

Cuevas afirma amb contundència que darrere del projecte GIL es troba personal de Mario Conde i del Banco Español de Crédito, Banesto. “Li han cobert més d'una hipoteca greu i no li han negat mai cap ajuda”. Cuevas és rotund: “La tàctica d'aquests *tios* és emmerdar-ho tot”.

Ismael Belda

sintonia entre la plantilla *colchonera* i la trama pública del GIL. Sampietro entra a l'atac “no tots som de l'Atlètic. Jo mateix sóc soci del Barça. No unim política i esport”.

PROMOCIÓ BALEAR

El projecte balear de l'*Operació Marbella* també és un escàndol. I també té un candidat immobiliari. A Mallorca, **Esteve Siquier**, president del club de bàsquet Patronat, va prometre a l'agost que el seu equip seria patrocinat per l'Ajuntament de Marbella, operació amb què desembarcava tranquil·lament a Palma l'*atlético-gilisme*. Advocat, empresari, eficaç gestor dedicat a negocis d'assessorament immobiliari, jove, ben plantat i ambiciós, Siquier és un conegut trànsfuga de la política local. Candidat a batlle de Palma a les municipals de 1987 per la papereta d'Unió Mallorquina, només va obtenir dos regidors al cap i casal. El 1989 va trencar amb UM, pactant amb l'alcalde socialista Ramon Aguiló a canvi d'una regidoria d'Urbanisme. Més tard, va renyir amb Aguiló, va passar al grup mixt, i es va retirar.

Partits, sindicats, patronal i premsa insular, tots hi van estar radicalment en contra que l'eslògan “¡Marbella, Marbella!” figurara a les samarretes del Club Patronat. La setmana passada Siquier va ser detingut per un presumpte frau immobiliari, però va sortir immediatament en llibertat.

No obstant, encara que el passat dimarts dimitia de la presidència del Patronat, tots els rumors illencs l'assenyalen